

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 81.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's donderdags & zaterdags.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centimen.
Aankondigingen, 15 centimen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 29 APRIL.

De militaire kwestie.

De kiezing van juni nadert en de liberalen, wier dwanggebied in 1870 naar den wensch en het verlangen van geheel het land gevallen is, zijn alweder aan het lasteren en liegen.

Hun oogwit is, het tegenwoordig ministerie hatelijk te maken bij de eenvoudige buitenlieden, wier stemmen zij van doen hebben om weder aan het roer te geraken, en van ons België een tweede Pruisen of Zwitserland te maken, dat is te zeggen een land van ongenadige vervolging tegen kerk en godsdienst; een land waar men de vrijheid van den katholieke geheel en al vernietigt; waar het burgerlijk gezag de bisschoppen afstelt en in het gevang steekt of in ballingschap zendt; een land waar men de kerken sluit of in de handen stelt van apostaten, die, in opstand tegen de kerkelijke overheid, hunne priesterlijke weerdigheid, hunne eer en geloof miskend en verzaakt hebben; een land waar men de geestelijken van onderwijs en liefdadigheid, door geestelijke personen bestuurd, afschaft en derzelve goederen wegsteelt.

Om de buitenlieden te bedriegen en alzoo tot hun rampzalig oogwit te geraken, komen zij alweder voor den dag met de zoogezuide kwestie van milicie.

Op den buiten beginnen de liberalen, of geuzen, gelijk zij zich zelven in de steden noemen, een overgroot getal gazetten gratis rond te zenden, om alzoo den kiesdeesem in beweging te brengen.

In al de nummers handelt men breedvoerig over de militiewet en de remplaceanten.

Vijandig, gelijk wij zijn, aan alle overdreven en nuteloos soldatenspel, zouden wij daartegen niets hoegenaamd inbrengen, ware het niet dat die gazetten de menschen op den buiten beliegen en bedriegen.

Wat bedoelt de liberale drukpers op den buiten? — Anders niet dan te doen gelooven, dat de verzwaring der miliciewet, de verhooging der kosten van remplaceering, het werk zijn van het katholieke ministerie.

Dat is eene schamtelooze logen.

De verzwaring van de militiewet, de verhooging der kosten van remplacement, zijn 't werk van de liberalen!

Het is, ja, de liberale partij, en geene andere, die ons deze groote militaire lasten, waartegen gansch het land met zooveel reden is opgekomen, op den nek gedraaid heeft. 't Is aan de liberale partij, dat het land de nuttelooze forten en kastelen van Antwerpen te danken heeft, waarin onze miljoenen versmolten zijn gelijk de sneeuw voor de zon.

Het is de liberale partij, die in 1868 het jaarlijkse contingent van 2000 vermeerderde en het principie stemde van een leger van 130 duizend man.

Het is de liberale partij, die volgens de eigene bekentenis van den liberalen Pirmez, in 1870 een wetsontwerp had bereid, dat, onder den naam van mobile burgerwacht, een tweede leger zou tot stand gebracht hebben, waarin degenen, die reeds eenen remplaceant gesteld hadden, nog zouden moeten dienen hebben!

Eindelijk, het is de liberale partij, die, onder voorwendsel van de burgerwacht herin te richten, het voorstel deed, er eenen soort van landweer,

op zijn Pruisisch, van te maken, en de jongelingen, die er zouden bij ingelijfd zijn, voor zes weken naar het kamp van Beverloo te zenden — iets waartegen al de familieaders, het is gelijk aan welke denkwijze zij toebehooren, uit al de kracht hunner ziel zouden geprotesteerd hebben!

Wanneer onze politieke vrienden aan het bestuur van het land gekomen zijn, konden zij zekere hooggeplaatste militaire neigingen niet genoeg tegenwerken, en hierdoor de militaire lasten verminderen. — Het kwaad was immers gedaan door onze liberale tegenstrevers. De militiewet, met al hare bezwarende invoeringen, was, op het voorstel van het liberaal ministerie, door de liberale meerderheid gestemd. Doch wij moeten van den anderen kant doen bemerken, dat onze politieke vrienden alles gedaan hebben, wat in hun vermogen was, om de militaire lasten te verzachten. Te dien einde hebben zij het wetsontwerp voorgedragen op de onmiddellijke vergoeding der militanen, en gedurig wederstaan aan de vermeerderingen en verzwaringen welke de liberalen hun voorhouden en aanprijzen.

De katholieken willen de militaire lasten matigen, en zelfs verminderen; de liberalen, integendeel, willen die lasten gedurig vermeerderen. — Zij willen alle man soldaat; zij willen van gansch België eene kazern maken en iedereen onder den randsel steken!

Een onloochenbaar bewijs daarvan: Van den eenen kant hebben wij de stelligste verklaringen, welke de heer Malou in de Kamer gedaan heeft, en van den anderen kant degene, welke verscheidene liberale kopstukken, zoals de heeren Frère, Guillery en Pirmez, voorgelouden hebben.

De heer Malou weigert en blijft weigeren de burgerwacht tot eene Pruisische landweer te herscheppen. De liberalen, met Frère, Guillery en Pirmez aan hun hoofd, willen, kost wat kost, die Pruisische landweer, 't is te zeggen alle man soldaat! tot stand brengen.

Hoort, wat de heer Frère zei in de Kamerzitting van 2 mei 1875.

» Ik heb gezegd en herhaal het, in onze oogen » zouden al degenen, die zich doen remplaceeren, » ook al degenen, die een goed nummer getrokken » hebben en de middels bezitten om zich op hunne » kosten te kleeden, onmiddellijk moeten overgaan » in eene reserve van 't leger, en wij zouden willen, » dat die reserve ernstig, goed ingericht en volge- » oefend zij. »

De heer Guillery sprak uitdrukkelijk in den naam der liberale partij, en zegde:

» Wij wijken voor de verantwoordelijkheid niet » achteruit die op ons zoudt wegen, door aan het » gouvernement zulk eene wet, 't is te zeggen, de » inrichting eener Pruisische landweer, aan te » raden; wij wijken niet achteruit voor de ongunst » des volks, die schijnt er te moeten uit voort- » spruiten. »

De heer Pirmez verklaarde ook in de Kamer, dat die reserve of Pruisische landweer er hoogst noodig was, en bracht het katholieke ministerie het verwijfel toe, die reserve niet te willen tot stand brengen. Ziet hier zijne eigene woorden:

» Ik vraag den heer Minister van oorlog, of deze » nationale reserve, die tijdens den oorlog zou » kunnen dienen tot tweede leger, ter verdediging » van de sterkten, en namelijk tot verdediging » der forten van Antwerpen, die zoovele soldaten » vragen, of deze reserve niet hoogst noodzakelijk

» was, en het verwondert mij, dat men van dit » element afziet. »

Dus blijkt het klaar dat, waren de liberalen aan 't hoofd van ons land gebleven, wij allen met den randsel op den rug zouden mogen gaan schilderen! Hadde men hen niet weggekuischt, België was reeds sedert vijf jaar in eene kolossale kazern herschepen!

Gij moet nogtans niet denken, dat de liberalen daarvan hebben afgezien; in het geheel niet. Moesten zij met juni aan het bewind komen, zij zouden maar voort hun kopje uitwerken.

Op den Buiten.

De liberale of geuzenpartij doet haar best, om al de zaken die haar in den weg staan, te verdraaien en alzoo zich bij de kiezers in een goet daglicht te stellen.

Zoo weet zij wel dat, als zij op den buiten komt kiesmakelen, zij den geus niet mag uithangen; zij niet mag doen zien dat ze in de stad het kerkhof wil schenden; dat ze den priester uit de school wil jagen; dat ze processien en Berichtingen aarrant en beleedigt, enz. enz. enz.

Van daar dan ook, dat men buiten weér een masker van godsdienstigheid aantrekt; dat men er gazetten rondstrooit, waarin men den schijn aannemt vol eerbied te zijn voor de religie, en de kiesmakelaars, die van de stad worden uitgezonden, zitten zondags met een grooten paternoster in de Hoogmis...

Ze zijn wel goed te denken, dat de pachters zich door dergelijke komedies laten bedriegen; deze trekken achter den rug lachend de schouders voor hen op, en tonen dat zij meer gezond verstand hebben dan de baardelooze schijngeleerden uit de stad.

Vooral wil men op de dorpen, de kwestie der milicie op den rug der Meeting en der katholieken leggen, en doen gelooven dat de verzwaring van die gevloekte wet de schuld is van onze partij.

Men moet wel onbeschaamd zijn zoo iets te durven beweerden: de verzwaringen, men vergeet het niet, komen voort van de liberale partij; die verzwarde wet draagt liberale handteekens en als er iemand iets heeft toe bijgedragen om die wet te verlichten, dan waren het de conservatieven.

Geerne zouden de katholieken die liberale wet teeneemaal onder de bank hebben gesmeten; maar aan hoogerhand zijn er militaristen, dat zijn personen die geen ander geluk zien dan in de bajonnetten, en deze zijn het eens met de liberalen of geuzen, om een groot, een overgroot leger te maken.

Gij begrijpt dat die personen alles deden wat mogelijk is, om te behouven wat de liberale wet hun gegeven heeft; maar wat hun gelukte was, dat die wet nog zwaarder gemaakt werd.

Als er bij ongeluk in juni, een liberaal ministerie komen zou, zullen de militaristen weér vrij spel hebben en projecten van een *altemaal soldaat* zullen zij spoedig ten uitvoer brengen; want dat valt teeneemaal in het program van het liberalisme hetwelk België in alles verpruisen wil.

Wilt gij dus uwe kinderen altemaal soldaat gemaakt zien; wilt gij de burgerwacht als eene landweer zien ingericht worden; denkt gij dat ons landeke gelukkiger zijn zou met de velden vol bajonnetten, in plaats van velden vol korenaren te zien, helpt dan toch maar spoedig Frère-Bara op den zetel!

Maar wilt gij de soldaterij niet zien uitbreiden

en al uwe zoons soldaat maken; wilt gij de burgerwacht niet in eene kampkorvee zien veranderen en tot op de kleinste gemeente zien inrichten, houdt dan het tegenwoordig kabinet staande!

Kamer.

In de Kamer heeft de heer Bergé zijne interpellatie gedaan over den blaam, door eenen hoofd-officier der Gentsche bezetting toegebracht aan een paar lagere officieren, die deel hadden genomen aan de burgerlijke begrafenis van eenen jenever- en biertapper van Gent.

Uit het antwoord des gouvernements, gegeven bij monde van den Minister van oorlog, blijkt, dat de hoogere overheid niet wil, dat officieren des legers, met het soldatenkleed, deel maken van eene anti-godsdienstige betooging.

De brigade-generaal te Gent had misschien ongelijk, al de officieren bijeen te roepen om hen over het geval te spreken: het was genoeg geweest de twee officieren te roepen, die de onwettelijkheid bedreven hadden.

Er was maar een lid in de Kamer, met den godloochenaar Bergé, en het was — men hoeft het nauwelijks te vragen — de heer Bara, die aandrong op het feit. Men heeft hem laten razen, en slechts op die punten geantwoord, welke al te grof en te beleedigend waren. Weerom eene geheele zitting verloren, die met schaanste en verkropen spijt de groote meerderheid der Kamer tegen zich heeft zien keeren.

Na het incident betreffende de lijkdelving te Gent, begon de heer Bara te spreken over de overbrenging des lijks van Leopold I, in den krocht der nieuwe kerk te Laken. Hij beweerde, dat de geestelijkheid hier plaats de gedachtenis des Konings had beleedigd, om daardoor te protesteeren tegen de burgerlijke begrafenis, en dat de katholieken het land willen fanatiek maken...

De heer Coomans viel daarop in: dat Leopold I al de Belgen lief had, de katholieken even goed als de liberalen, en hij eenen walg had van de solidaire delvingen, die volgens zijn woord, « ons land terug moeten stooten tot den tijd der barbaarsheid. »

De heer De Landtsheere verzette zich met kracht tegen den onbetamelijken pakkenragers-nutval van de heer Bara, zeggende dat alles, wat deze nopens het gebeurde te Laken had verteld *valesch*, en de plechtigheid der overbrenging van 's Konings lijk geschied was naarvolgens den wil en het bevel van Leopold II.

De heer Bara hernam dan het woord om het gouvernement te verwijten, soldaten naar de processien te zenden... Ziet eens welk een schrikkelijng ding! Katholieke burgers- en boerenjongens, die, thuis zijnde, hunne christene plichten kwijten, en in eene processie gaan! Dat is erg.

De heer Coomans onderbrak hem, zeggende: Gij wilt niet, dat er soldaten te zien zijn bij processien, maar gij zoudt willen, dat zij deel nemen aan civiele begrafenis... Zoudt gij hun ook de vrijheid gunnen, om bedevaarten te doen? — Ei! ik en spreek daar niet van! Ikkelke de ondminister. En de geheele Kamerschool in eenen lach, ziende hoe schoon de man tegen den muur was geplakt.

De heer Dumortier en zelfs de Voorzitter der Kamer hebben moeten protesteeren tegen de

OOM EN TANTE.

TWEE VERHAALTIJES NAAR HET ENGELSCH.

I.

Tante Sara.

Mijne tante Sara was tien jaren lang de eerste schoonheid van hare geboorteplaats, en zelfs toen het eerste was der jeugd voor de deftiger aanval- ligheid der vrouw had plaats gemaakt, en zij niet langer een jong meisje kon genoemd worden, kon niemand zeggen, dat deze verandering eenigermate nadeelig op haar gewerkt had. Het was veel eer te vergelijken bij het opengaan in vollen luister van de rozenknop, en in de oogen van iedereen, die gevoel en smaak bezat, was tante Sara nog eene schoonheid. Hoe kon het ook anders bij haar zo wel gevormd gelaat, hare edele trekken, haar innemend en toch ernstig voorkomen, hare donkerblauwe oogen en hare schoone lokken!

Ongelukkig voor tante Sara had zij twee jongere zusters, die, toen zij van de kostschool gekomen en jaren der trouwbaarheid ingetreden waren, aan het wenschelijke van veroveringen begonnen te denken. Eaar zij echter vonden dat, als tante Sara er bij was, de heeren doorgaans op haar beiden bitter weinig acht sloegen, zoo maakten zij welhaast iedereen bekend met den juiststen dag waarop zij gedoopt was; met het gevolg dat tante Sara den titel van eene schoonheid langzamerhand moest verliezen en dien van eene oude vrijster kreeg.

Ik verbeeld mij, dat dit in den beginne eene min of meer zware beproeving voor tante Sara was; het viel haar hard zoo plotseling van al hare streelende voorrechten beroofd te worden, en dat

zonder de waarschuwing van haren spiegel ontvangen te hebben van het naderen van het afnemen der schoonheid; eene waarschuwing, die alien ontvangen, welke niet door ijdelheid en eigenliefde verblind, moedwillig de oogen daarvoor sluiten.

De jaren hadden inderdaad zoo weinig inbreuk op tante Sara's schoonheid gemaakt, dat zij niets door dezelve verloren had; maar ik had ook zoo veel reden om haar lief te hebben, dat ik misschien geen onpartijdig beoordeelaar ben. Hoe toch kan ik ooit hare teedere liefderlijke zorgen vergeten, waarmede zij mij, onderloos en ziekelijk kind opweekte, toen mijn broeder en ik, nadat mijne ouders kort na elkander, en in behoefte omstandigheden overleden waren, zooals men het noemt, ten laste der familie kwamen? Mijne jonge tanten, Carolina en Maria, die zeer goed wisten, dat geld de hooftzaak in de wereld was, noemden dit een bitter ongeluk voor de familie. Voor hare jaren — want de oudste van de twee was slechts achtien jaren oud, op den tijd waarvan ik spreek — berekenden zij met verwonderlijke nauwkeurigheid hoeveel ons eten, kleederen en schoolgeld kostte, en hoezeer hare uitzichten op een goed huwelijk verminderd werden, door onze opname in het huis van onzen grootvader, waarbij zij natuurlijk niet vergaten hoe waarschijnlijk het was, dat hij ons, natuurlijk ten koste van haar erfdel, in zijn testament zou gedachtig wezen.

Deze denkwijze dreef haar aan om alles te doen wat in hare macht stond, om haren vader over te halen ons niet in zijn huis te nemen; en nadat wij door den invloed en voorspraak van tante Sara er in opgenomen waren, behandelden zij ons liefdeloos, om geen harder woord te gebruiken. Al onze kleine mislagen werden bij onze grootouders ten breedste uitgemeten, en zonder den liefderlijken bijstand van tante Sara, zou dit overdrijven ons menig kwaad uur verschaft hebben; maar hare teederheid effende alle

bezwaren op ons levenspad. Zij was voor ons, vader, moeder en bloedverwanten; zij was onze oppaster, onze leermeesteres en onze speelspeelgoot.

Zij bezat dan ook zoo geheel onze liefde en onze eerbied, dat wij haar altijd de « goede tante » noemden, en ik herinner mij nog zeer goed, dat ik ernstig gestraft werd, omdat ik, in de gulheid van mijn hert uitgeroepen had, dat zij mijne goede tante was, en dat mijne tanten Maria en Carolina twee lieflijke oude wijven waren. Men kan zich moeilijk de woede voorstellen der beleedigde juffertjes, bij dit onoverlegd blijk van mijne gehechtheid aan hare oudere zuster, en de voorzichtigheid en welvoegelijkheid beledigden deze tusschenbeide te komen, ter afwending der menigvuldige blikken van haar misnoegen in den vorm van knepen en oorvegen, waarmede mijne tanten mij misdeelden. Zij scheen mij echter te beschouwen als een maartelaar voor hare zaak, want in 't geheim vergoedde zij mij alles wat ik geleed had, en terwijl zij mij berispte, dat ik zulke onbescheidene uitdrukkingen omtrent hare zusters gezegd had, overlaadde zij mij tevens met liefkozingen.

Mijne grootmoeder behoorde ongelukkig tot die vrouwen, welke de zwakhed hebben, soms tegen hare ongeluude dochters zich er op beroemen, dat zij reeds zoo jong een man had gekregen; en daarbij voegde zij dan enige onbedachte aanmerkingen over den langen tijd dien het duurde eer hare dochters aanzooek tot een huwelijk kregen. Eene soortgelijke handelwijze heeft meer malen jonge onbedachtzame meisjes tot de loszinnigste stappen en de onberadenste huwelijken, tot haar eigen ongeluk en geheel verdoerd geleid.

Mijn grootvader, die de verdiensten en het karakter van zijne oudste dochter op prijs wist te stellen, was gewoon als zijne vrouw soms uitroep: Nu zal Sara wel nooit meer tot een huwelijk komen, te zeggen: « Het gaat met meisjes, die het

meest geschikt zijn om de nitmuntendste echtgenooten en moeders te worden, als men het hoogste lot in de loterij, dat er dikwijls eerst laat uitkomt, terwijl de pieten en kleine prijzen bijkans allen reeds getrokken zijn. Als zijne dochter naar zijnen raad wilden luisteren, en op zijne menschenkennis afgaan, dan zou hij haar aanraden altijd ongehuwd te blijven. »

Niettegenstaande de verklaring, geloof ik toch dat het den ouden heer inwendig kwelde, dat zijne liefste dochter, de lust zijner oogen, op haar dertigste jaar nog ongehuwd was, terwijl hare jongere zusters, trotsch op hare meerdere jeugd, zich niet ontzagen haar « de oude vrijster » te noemen.

Dit wilde hij echter volstrekt niet gedoogen. Was zij al dertig jaren, zij was daarom toch nog in den bloei harer jaren, en in zijn oog zoo bevalig als zij ooit geweest was, veel verstandiger dan op haar zestiende jaar; en het was te voorzien, dat een verstandig man verre weg eer op haar zijn oog zou laten vallen, dan op een van hare jongere zusters.

— Als het ten minste naar ouderdom gaat, antwoordde Carolina, zal dat wel zijn, want gij weet dat zij twaalf jaren ouder is dan ik.

— Als zij echter nog aan trouwen denkt, moet zij zich haasten, voegde Maria er met een haterlijken lach bij, want zij begint er zoo matronachtig uit te zien; als ik op mijn een-en-twintigste jaar nog ongetrouwd ben, zal ik mij zeker voor eene oude vrijster aanzien.

— Gij zult verstandig doen als gij u bij tijds aan die benaming gewent jonge jufvrouw, want zij zal u waarschijnlijk met der tijd te beurt vallen, hernam mijn grootvader. Ieder verstandig man zal ongetwijfeld een meisje als Sara boven u de voorkeur geven.

(Wordt vervolgd.)